Ян Чыквін

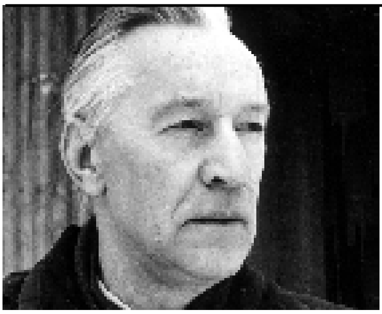

...Ідзем абы ісьці
па неспадзеўных выкрутах дзён
у няведамай напрамнасьці...

З кнігі «Крэйдавае кола»

ВОДГУЛЬЛЕ

Мне здалося: ты сталася мною.
Сьвіслач плыла нам з левага боку.
Маім голасам ты сказала, што любіш
Ісьці, калі ёсьць выразная мэта.

Ценем маім быў жаль віславокі.

Вісла плыла нам з правага боку.
Мне здалося: я стаўся табою.
І я чуў, як ты, не сказаўшы, сказала,
Што любіш ісьці бязмэтна са мною.

Над Бельскам адкрылася
неба Стажараў.

***

Шэрая гадзіна. Вочы ў вочы.
Два анёлы ўжо без крылаў.
Дзьве душы… Ах, Госпадзе, памілуй!
Міласьці нябеснай і тартарскай змрочы.

Бачаць ўсё праз вечнасьці вакно.
Чуюць ўсё і ўсіх, бо ж не іначай.
Іх жа — аніхто ня бача,
Двух анёлаў – смутку і яснот.

Тысячы гадоў так, як адзін прасьцяг.
Дзьве душы, анёлы два ў нірване
Марна сузіраюць марнасьці жыцьця –
Гэта я і ты ў адлюстраваньні.

***

Ноч пад месяцам,
а не цьвіце палын
Сярод жоўтых дзён,
хларафільных гадзін.

Ды буяняць мятліца,
шалфей, малачай –
Маладыя гады
і лёгкасьць жыцьця.

Я бясьсільны, раўнівы.
І буду крычаць.
Я пад плотам стаю,
ўкаранелы ў адчай.

Бо за плотам пад сонцам
ізноў твой дзень нарадзін.
Ты палыньняй наўкола цьвіцеш.
Я – адцьвілы палын.

ПАЎНОЧНЫ ПЕЙЗАЖ

Сонца ледзь кругліцца.
Ідзем абы ісьці

па неспадзеўных выкрутах дзён
у няведамай напрамнасьці.

Табе не матуліцца,
мне – не татуліцца.

З двух бакоў для нас
той самы гарызонт відзён,
падпёрты каменя ілбом.